

Nr 410.

Av herr **Brännberg**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 129, angående försäljning av vissa delar av övningsplatsen Backamo.*

I proposition nr 129 till årets riksdag har Kungl. Maj:t föreslagit försäljning av vissa delar av övningsplatsen Backamo i Göteborgs och Bohus län.

Enligt nämnda proposition bifogat utdrag av protokollet över försvarsärenden den 21 februari 1930 har statsrådet och chefen för försvarsdepartementet hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att av Backamo övningsplats de å den i ärendet åberopade, av A. Busck år 1899 upprättade kartan med nr 1, 2, 3, 4, 7a och 9 utmärkta ägolorterna måtte försäljas till de personer eller deras rättsinnehavare samt till de priser och under de villkor i övrigt, som angivits i ett av arméförvaltningens fortifikationsdepartement den 1 februari 1930 i ärendet avgivet underdånigt utlåtande, samt att inflytande köpeskillingsmedel finge, sedan försäljningskostnaderna avdragits, tillgodoföras lantförsvarets fond för byggnader och andra försvarsändamål.

Den grundläggande utredningen i ärendet har verkställts av Lantförsvarets markkommitterade, vilka i skrivelse till departementschefen den 19 oktober 1929 framlagt förslag rörande den framtida användningen av mötesplatsen. Kommitterade hava därvid föreslagit markförsäljning i betydligt större omfattning än som upptagits i propositionen och dessutom till lägre priser än som därefter av departementschefen godkänts.

Då nu frågan om dispositionen av Backamo upptages till prövning, vill det synas, som om åtskilliga av de av kommitterade föreslagna försäljningarna, vilka icke vunnit myndigheternas gillande, borde medgivas.

Fullgoda skäl torde hava förebragts för försäljningen av områdena nr 5, 6, 6a, 8, 8a och 10, vilka utgöra bebyggda lägenheter, delar av eller lämpliga utvidgningar av sådana eller slutligen bestå av åkermark, som av innehavarna med möda uppodlats av den magra hedmarken. De invändningar, som av de militära myndigheterna anförts mot dessas försäljning, synas mindre vägande. I fråga om nr 5, 6 och 6a har anförts, att dessa på ett naturligt sätt hörde samman med den terräng, som under övningarna användes. Skälet synes intetsägande, då militära övningar numera sällan förekomma å Backamo och områdena utgöras av åker eller hustomt samt en erforderlig utvidgning av denna. Om områdena förbliva i kronans ägo samt utarrenderas, lära de ej heller

få användas såsom utgångspunkt för militära övningar och det kan aldrig vara meningen att nu åter lägga områdena för fåfot.

I fråga om nr 8 och 8a har det sagts, att dessa ofördelaktigt inkräktade på lägerområdet och en lämplig uppställningsplats. Det är verkligen högst besynnerligt, att, under den tid regementet var förlagt till övningsplatsen, det då kunde tolereras, att byggnader uppfördes där och området inhägnades med staket och syrenhäck, när det är så olidligt nu! Området nr 10 ingår i en inhägnad tomt och har inkräktat samt kommer att inkräkta på övningsplatsens bredd, vare sig den blir försäld eller inte. Det förtjänar här att understrykas, att de militära myndigheterna icke i något av de här berörda fallen anmält någon avsikt att uppsäga arrendena utan ämna låta områdena förbliva utarrenderade.

Vad prissättningen på marken beträffar synas i samtliga fall markkommitterade böra följas. När det gäller tillämpning av ensittarlagen mot enskilda jordägare, följes den grundsatsen, att vid bestämmande av löseskillingen avdrag skall göras för värdet av den förbättring, vilken marken vunnit genom arbete eller kostnad, som nyttjanderättshavaren eller hans företrädare nedlagt å marken. Det synes rimligt, att kronan gentemot dessa i mindre goda ekonomiska omständigheter varande innehavare av små jordlägenheter tillämpar samma grundsatser, särskilt när de genom regementets förflyttning till Uddevalla förlorat de utkomstmöjligheter av olika slag, som genom militärförläggningen å Backamo stått öppna för dem. Vad som i en del fall anförts om att grusförekomsten å områdena skulle motivera ett högre värde synes ej av någon större betydelse. Åker och hustomter på smålägenheter upplåtas ej för grustäkt, om annan grustillgång finnes till rimligt pris. Nu utgöres kullen på Backamo av en stor grustillgång och om rimliga priser hållas därstädes komma lägenhetsägarna säkerligen ej att konkurrera.

Vidare synes det lämpligt, att Fräkne härads väghållningsdistrikt erhåller tillfälle att förvärva grus för sitt behov genom inköp av det av markkommitterade till försäljning föreslagna grustaget. Regementschefen har i ärendet medgivit, att området även efter en försäljning skulle kunna användas för militära övningar. Det enda skälet för områdets bibehållande skulle då vara, att det för kronan ställer sig ekonomiskt fördelaktigare att själv omhändervä grusförsäljningen till väghållningsdistriktet, som torde bliva den så gott som enda avnämaren. Man har rätt att ställa sig tvivlande i den punkten, då det icke bestritts, att det av väghållningsdistriktet erbjudna priset är fördelaktigt. Den större ekonomiska fördelen skulle för övrigt vinnas genom de väghållningsskyldigas betungande, något som icke förefaller tilltalande.

Vad köpevillkoren beträffar synes vid försäljningen av småområdena forifikationsdepartementet kunna följas utom vad beträffar köpeskillingen. Vid försäljningen av grustaget föreslås åter, att Lantförsvarets markkommitterade följas.

Under återopande av det anförda får jag hemställa,

att riksdagen med anledning av förevarande proposition ville för sin del besluta,

att följande å den av A. Busck år 1889 upprättade kartan över Backamo med nr 1, 2, 3, 4, 5, 6, 6a, 7a, 8, 8a, 9 och 10 betecknade ägotterna må försäljas till de priser, som av Lantförsvarets markkommitterade föreslagits samt under de villkor i övrigt, som angivits av arméförvaltningens fortifikationsdepartement,

ävensom att ett område om cirka två hektar, till sitt läge ungefärligen angivet å ovanberörda karta, må försäljas såsom grustag till Inlands Fräkne härads väghållningsdistrikt mot en köpeskilling beräknad efter 3,000 kronor pr hektar samt på av Lantförsvarets markkommitterade föreslagna villkor.

Stockholm den 4 mars 1930.

C. Brännberg.